

BERICHTEN EN VARIA

De Pers over Ferguson's Prentenboek over de tanden.

Letterkundig Bijvoegsel N. Rott. Courant.

(2 Juni 1923).

Ook de Volkswijsheid kan dom doen, ook zij heeft hare momenten van zwakte. Wij schrijven hier geen historie der taal, maar leert ons gezonde verstand ons niet, dat alleen in een oogenblik van verdwazing dat volksvernuft, die volkservaring, waaraan we de spreekwoorden en de spreekwoordelijke zegswijzen hebben te danken, er in ons land toe kan zijn gekomen om iemand, die niet meer weet wat hij zeggen zal, of die het nimmer heeft geweten, aan te duiden als een mensch, die met den mond vol tanden staat?

Hoe dom is die beeldspraak, hoe onvoorzichtig! Zoo ge het niet reeds leest van uw spiegel, vraag het aan den dentiest van uw kennis en het benijdenswaardige van den mensch, die niet slechts „de vijf” nog alle bijeen, maar ook zijn tanden bij mekaar hield, zal u tragisch-duidelijk worden. Het bleef niet bij deze enkele ongerijmdheid. Van kind af heeft men u geleerd, dat uwe tanden rein moesten zijn, dat er niets tusschen, niets op mag zitten. Welnu, een mensch, die van zich af spreekt — dus iemand in te waardeeren positie — wordt door diezelfde volksverbeelding gezegd, dat hij haar op de tanden heeft!

Toch wéét ons volk, wat tanden waard zijn. Wanneer we een beeld der uiterste inspanning willen geven, zeggen dat we nooit los zullen laten, dan dienen natuurlijk de handen daartoe, doch deze blijken onvoldoende: zelfs de armen met de handen kunnea het werk niet af. Zullen we nu de voeten gebruiken of, nog meer, geheele beenen? Neen, we houden iets vast „met hand en tand”. En wilden we... thans wordt het overal vrede, maar in de eeuwen van geweld, toen de menschen nog deden aan krijg, wilden we toen deze wapening beelden, dan dekten we het gansche lichaam, slechts niet de tanden, die wáren een vechtuig: we waren tot de tanden gewapend. Trouwens: de deur sluit met de beeldspraak, dat de Tijd, die zóóveel te niet doet, aan wiens geweld haast niets weerstaat, zijn vermorzelenden arbeid verricht, door met de tand het al te vernielen.

Het innig-droeve hierbij is, dat deze bijster-grimmige tijd ook zoo-veel menschetanden kapot bijt. Meestal merken we dat te laat. Lijken we onzelfzuchtig van domheid. Shakespeare, die alles wist, wist

ook dit. — „Zeg hun, zoo leest men in Coriolanus, dat zij hunne gezichten wasschen en hunne tanden schoon houden.”

Gij leest deze waarschuwing ook in dat boek, daar.

Wist ge, dat onder de vele vereenigingen, welke ons gezegend vaderland rijk is, er een is tot bestrijding van het tandbederf? De Koningin-Moeder is er beschermvrouw van. Die vereeniging vindt dit boekje best. Zij beveelt het aan voor oud en jong. Ook voor jong. Want in het zesde der meer dan twintig korte hoofdstukken van dit boekje vol goeden raad, kunt ge vernemen, waarom ook het melkgebit goed verzorgd moet worden. Zoo vermaak u met al de aardige prentjes, die Harrison Wader Ferguson geteekend heeft, doch lees en onthoud wat deze Amerikaan in dit *Prentenboek over de Tand* u te lezen geeft en te leeren en te onthouden en te betrachten.

Juffrouw H. W. Schalkwijk heeft het proza vertaald dat met bemiddeling van de genoemde vereeniging door W. L. en J. Brusse's Uitg. Mij. R'dam, als een op elke bladzijde gemakkelijk boekje is nitgegeven.

De Maasbode, (14 Juni 1923).

De Nederlandsche Vereeniging tot Bestrijding van het Tandbederf zit niet stil. Reeds beloofde het aardige kinderboekje „'s Avonds als wij slapen gaan”, dat met zijn rijmpjes en prentjes propaganda onder het jonge volkje bedoelt voor een goede verzorging van het gebit, een tweeden druk; maar dat is den ijveraars voor een gezonden mond met tanden blijkbaar niet genoeg.

Zoo pas weer deed de Vereeniging een nieuw werkje het licht zien, een (door mej. H. W. Schalkwijk bezorgde) bewerking van een Amerikaanse uitgave, die door haar humor in woord en beeld en vooral door haar meer gedetailleerde en met herhaalden nadruk opgedrongen wenken voor de practijk, waarvan de doelmatigheid en noodzakelijkheid met klemmend betoog en pakkende illustratie wordt aangetoond, kan beschouwd worden als een vervolg op het eerste boekje en dan ook voor den meer gevorderden leerling bestemd schijnt.

Het even grappige als leerzame werkje — waarvan de officieele titel luidt: „Ferguson's Prentenboek over de Tand” — is niet in den handel, doch bij de Vereeniging voornoemd (Witte de Withstraat 11 Rotterdam) verkrijgbaar.

De bibliotheekgids (Antwerpen) 1 Oct. '23.

Harrison Wader Ferguson, D. D. S.

Een prentenboek over de tanden. Rotterdam W. L. en J. Brusse.

Werd met toestemming van den schrijver uit het Amerikaans vertaald door mej. H. W. Schalkwijk en uitgegeven door de Nederlandse Vereeniging tot bestrijding van het tandbederf. Een parel van een propagandageschriftje! Het boekje is niet in de handel, wat eigenlik

spijtig is, want wie het ziet, zal het willen hebben, vooral om de leuke prentjes van de schrijver zelf. Mocht zijn voorbeeld ook op ander gebied tot even geslaagde navolging wekken!

Naar ons medegedeeld werd, is het boekje verkrijgbaar: Witte de Withstraat 11, Rotterdam.

Voor de Jeugd, Oct. '23.

Zijn jullie 's avonds wel eens stilletjes gauw onder de dekens gekropen, zonder je tanden te poetsen? En 's morgens wel eens aan de ontbijttafel gaan zitten met een ongepoetst gebit?

Waarom vind je dat minder erg, dan met ongekamde haren of niet-gepoetste schoenen naar school te gaan?

Toch is het poetsen van de tanden veel noodzakelijker.

De Nederlandsche Vereeniging tot bestrijding van het tandbederf schijnt zijn kinderen te kennen.

Ze heeft een boekje uitgegeven, vol grappige plaatjes en vol nuttige wenken. Je moet dat boekje eens zien te krijgen, en ik wed, dat je dan nooit meer je tandenborstel rust zal geven, die hem niet toekomt.

Het boekje heet: Een prentenboek over de tanden door H. W. Ferguson.

Men deelt ons mede, dat de Vergadering van „The European Orthodontological Society” zal plaats hebben op 9, 10 en 11 Aug. a.s. te Amsterdam.

Cleptomania Acuta?

De Heer Jan Visser deelt ons mede zich op het Lustrum der Vereeniging van Ned. Tandartsen wederrechtelijk een zilveren „ever sharp” potlood te hebben toegeëigend. Hij biedt dit berouwvol den rechtmatigen eigenaar aan.